

Sygn. akt IV CSK 738/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku I. R.
przy uczestnictwie Z. G.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w R. uwzględniając apelację uczestniczki postępowania zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji i rozgraniczył nieruchomości wnioskodawczyni i uczestniczki według wariantu nr II wskazanego w opinii biegłego geodety, uwzględniającego stan prawny wynikający z zasiedzenia przez uczestniczkę z dniem 30 czerwca 2006r. przygranicznego pasa gruntu.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd Okręgowy rozpoznając zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu błędnie przyjął, iż w myśl art. 365 § 1 k.p.c. jest związany treścią wyroku dotyczącego przywrócenia uczestnicze posiadania tego gruntu, a domniemania wynikające z art. 339, art. 340 i art. 345 k.c. przemawiają za samoistnym i nieprzerwanym stanem tego posiadania, co przerzuciło na wnioskodawczynię ciężar dowodu w zakresie zasiedzenia. W ocenie skarżącej prawidłowa wykładnia art. 153 i art. 344 k.c. prowadzi do wniosku, że dopiero przy braku możliwości ustalenia stanu prawnego granic sąd może rozgraniczyć nieruchomości według ostatniego spokojnego stanu posiadania, przy czym ustalenie tego stanu nie może opierać się na treści wyroku wydanego w sprawie o naruszenie posiadania, a więc tym bardziej taki wyrok nie może stanowić podstawy do ustalenia stanu prawnego granic. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej wnioskodawczyni wywiodła też z ustalenia przez Sąd, że uczestniczka nabyła przez zasiedzenie przygraniczny pas gruntu w bliżej nieustalonym dniu (koniec czerwca 2006 r.), mimo że jej posiadanie tego gruntu nie było posiadaniem samoistnym, a przyjęty początek terminu zasiedzenia może dotyczyć tylko fragmentu gruntu pod domem. Zarzuciła też, że Sąd z naruszeniem art. 316 w zw. z art. 382 k.p.c. pominął, iż złożenie przez wnioskodawczynię w dniu 5 lipca 2010 r. wniosku o rozgraniczenie przerwało bieg zasiedzenia co do części nieruchomości oraz że ze spornego pasa gruntu korzystali właściciele obu nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia

przepisu orzeczenie może być prawidłowe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Wnioskodawczyni nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w powyższym rozumieniu.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w istocie do powtórzenia części zarzutów kasacyjnych i ich uzasadnienia, kwestionowania ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, co jest niedopuszczalne w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), budowania zarzutów na gruncie własnej wersji ustaleń, w oderwaniu od ustaleń Sądu (wbrew zarzutom skarżącej Sąd Okręgowy ustalił i wskazał konkretną datę nabycia przez uczestniczkę własności przygranicznego pasa gruntu przez zasiedzenie: 30 czerwca 2006 r.) oraz przedstawiania stanowiska prawnego odnoszącego się do kwestii nie związanych ze stanem prawnym sprawy (rozważania dotyczące ostatniego spokojnego stanu posiadania jako przesłanki rozgraniczenia w sytuacji, gdy Sąd dokonał rozgraniczenia według stanu prawnego oraz wskazanie na przerwę biegu zasiedzenia w związku z wnioskiem o rozgraniczenie złożonym już po przyjętym przez Sąd dniu nabycia własności przez zasiedzenie). Tak uzasadnione twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej niewątpliwie nie może być skuteczne.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Odnosząc się do zawartego w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosku o odrzucenie skargi z powodu nie wskazania w niej wartości przedmiotu zaskarżenia należy stwierdzić, że wymaganie wskazania w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach majątkowych wynika z art. 398⁴ § 3 k.p.c., a zatem, zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna nie spełniająca tego wymagania nie może być odrzucona wprost, lecz dopiero po nie uzupełnieniu tego braku na wezwanie sądu, którego w rozpoznawanej sprawie nie wystosowano. Jednakże - jak przyjmuje się w orzecznictwie w odniesieniu do nie wskazania

wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji i co można odpowiednio zastosować do skargi kasacyjnej - nie wskazanie, także mimo wezwania sądu, wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie majątkowej, w której skarga kasacyjna jest dopuszczalna bez względu na tę wartość, opłata od skargi jest stała a określenie stawki wynagrodzenia pełnomocnika także nie zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia, nie uzasadnia odrzucenia skargi kasacyjnej (porównaj między innymi uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2008 r. III CZP 7/08. OSNC 2009/4/55). Sprawa o rozgraniczenie należy do takich spraw, a zatem nie ma podstaw do odrzucenia skargi z powodu nie wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.